

FORUM KÉPZŐMŰVÉSZETI DÍJ

ARCPOÉTIKA

... pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából és lehelt vala az ő orrába életnek lehelletét ...

(Mózes I. 6,7)

Mindazok, akik hasonlóképpen cselekszenek, vagy örültek vagy művészek, sőt mindkettő. Nem a mi dolgunk, hogy ítélkezzünk, de kíváncsiságunk elég nagy, ezért ma este egy olyan művészt és alkotásait járjuk körbe, így szóval és néhány perc múlva a valóságban is, aki a teremtés csábító gondolatával cimborálva agyagból próbált meg, ha nem is embert, de arcokat, álarcokat gyúrni.

Hamvas Béla, amikor a faragott arcokról beszél, kétfélet különböztet meg. Az egyik a napra, a másik a holdra emlékeztet. A nap fej telt és sugárzó. A hold fej vak. Mindkét mintát rólunk vették.

Az arc nem fej. Nem a homlok, az orr, a száj és a szemek látványa. Az arc a lélek, a megismerés rejtélyes térképe, függetlenül attól, hogy nyájas vagy groteszk. Az arc megismerésének a fény sem szabhat határt, mert a legtökéletesebben ízelelssel és ujjaink begyével fejthetjük meg titkait. Ha van bátorságunk, Dudás Sándor maroknyi arcai érintéssel is olvashatók, mert tapintással, tenyerében gyúrogatva, gyömöszölve készítette őket. A szobrász vak, ha ujjai nem látnak, és béna, ha alkotása mozdulatlan marad, amikor emlékeinkkel, képzelőerőnkkel megállunk a *Tiszavirág, A költő és a festő* előtt. A szobrász kőfaragó vagy öntő, még rosszabb esetben nehéz testi munkát végző napszámos marad, ha alkotása körül élettelen marad a tér.

Hölgyeim és uraim, ennyi a látélet, de kérem, bizonyosodjanak meg ennek helytállóságáról, bizonyosodjanak meg arról, hogy művészünknek sikerült-e az agyagba lelket lehelni. Mielőtt körüljárnák és megérintenék Dudás Sándor szobrász és éremművész alkotásait, köszöntsék a Forum Képzőművészeti Díj idej nyertesét.

LÉPHAFT Pál

Elhangzott Topolyán a Forum Képzőművészeti Díj átadásán 2003. november 14-én

